

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyně Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobkyně: **LP Credit s.r.o.**, v konkursu, IČ 26731321
sídlem Kutnohorská 181, 109 00 Praha 10
zastoupena advokátem Mgr. Danem Modlitbou
sídlem K Horoměřicům 584/10, 165 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2019 č. j. MHMP 581974/2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný Magistrát hlavního města Prahy potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 15, odboru stavebního (dále též „*stavební úřad*“), ze dne 19. 4. 2018 č. j. ÚMČ P15 14604/2018/OST/IRo. Tímto rozhodnutím stavební úřad podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též „*stavební zákon*“) nařídil žalobkyni jako vlastníkovu stavby, odstranění stavby nazvané *Oplocení administrativní budovy č.p. 181 směrem do ul. Kutnohorská* na pozemku parc. č. 47, k. ú. Dolní Měcholupy, Praha 10 (dále též „*Stavba*“).
2. Ze správního spisu vyplývají tyto podstatné skutečnosti:
3. Dne 12. 12. 2017 stavební úřad pod č. j. ÚMČ P15 59203/2017/OST/IRo oznámil žalobkyni, tehdy účastnici řízení, zahájení řízení o odstranění Stavby, provedené bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem, k čemuž může účastnice řízení vznést námitky a připomínky do 15 dnů od doručení tohoto oznámení, aby ve stejné lhůtě sdělily dotčené orgány svá stanoviska; současně tímto usnesením správní řízení přerušil do ukončení řízení o dodatečném povolení stavby,

jelikož před zahájením řízení účastnice řízení podala žádost o dodatečné povolení Stavby dne 27. 11. 2017, kterou lze v případě splnění podmínek podle § 129 odst. 2 stavebního zákona dodatečně povolit.

4. Podle zápisu z kontrolní prohlídky Stavby dne 8. 3. 2018 stavební úřad prohlídkou na místě zjistil, že na pozemku par. č. 47 v k. ú. Dolní Měcholupy, že před objektem č.p. 181 směrem do ulice Kutnohorská se nachází nepovolená Stavba oplocení, která brání užívání a průchodnosti veřejně přístupného chodníku při ulici Kutnohorská, který byl součástí veřejného prostranství.
5. Dne 2. 3. 2018 stavebnímu úřadu byla ve věci doložena technická dokumentace Stavby s vyjádřením účastnice řízení, že se jedná o dodatečné oplocení Stavby na vlastním pozemku, aby novostavba byla ochráněna před vandalismem – malování barvou na fasádu domu. Dodatečným oplocením je přerušena stávající chodník pro veřejnost. Chodník je nutné přeložit do prostoru ulice Kutnohorská v místě původního a nyní již zrušeného parkoviště původně sloužícího pro bývalou, nyní zrušenou restauraci. Dne 12. 3. 2018 byla stavebnímu úřadu doplněna ve věci další projektová dokumentace a účastnice řízení uvedla, že žádala o vyjádření jednotlivé odbory stavebního úřadu i žalovaného.
6. Podle stanoviska Technické správy komunikací hlavního města Prahy, a.s. (dále též „TSK“) ze dne 4. 4. 2018 nesouhlasí TSK s dodatečným povolením oplocení.
7. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 19. 4. 2018 č. j. ÚMČ P15 14604/2018/OST/IRo bylo účastnici řízení nařízeno odstranění Stavby za podmínek v něm uložených. V odůvodnění stavební úřad konstatoval, že žádost účastnice řízení neposkytovala dostatečný podklad pro posouzení Stavby, proto byla vyzvána k doplnění žádosti v přiměřené lhůtě. Po jejím uplynutí stavební úřad řízení o dodatečném povolení stavby zastavil, jelikož účastnice řízení nepožádala o prodloužení lhůty k doložení požadovaných dokladů a neodstranila vady žádosti, které bránily v pokračování v řízení, ačkoli o možnosti zastavení řízení byla řádně poučena. Nedoložila kladná závazná stanoviska dotčených orgánů, které v rozhodnutí jmenoval. Jelikož jako vlastnice stavby účastnice řízení neprokázala, že Stavba není v rozporu s § 129 odst. 2 stavebního zákona, stavební úřad Stavbu dodatečně nepovolil. Stavbu lze dodatečně povolit pouze tehdy, bude-li v souladu s § 129 odst. 3 písm. a), b) a c) stavebního zákona. Z uvedeného důvodu stavební úřad řízení o dodatečném povolení Stavby dne 21. 3. 2018 usnesením zastavil. Jelikož Stavba nebyla dodatečně povolena, pokračoval stavební úřad v řízení o odstranění stavby a účastnici řízení jako vlastníkově stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona odstranění Stavby nařídil. Proti tomuto rozhodnutí podala účastnice řízení odvolání.
8. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jímž potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu. V odůvodnění uvedl, že předmětem odvolání je usnesení o zastavení řízení o dodatečném povolení Stavby, kterou účastnice řízení zbudovala bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu a kterou po kontrolní prohlídce provedené stavebním úřadem hodlala legalizovat v řízení o dodatečném povolení Stavby podle § 129 odst. 3 stavebního zákona. Požadavky vznesené stavebním úřadem na účastnici řízení v předcházejícím řízení o dodatečném povolení Stavby splněny nebyly. Usnesení o zastavení řízení o dodatečném povolení Stavby bylo předmětem odvolacího řízení vedeného odvolacím správním orgánem, který rozhodnutím ze dne 15. 2. 2019 sp. zn. S-MHMP 985468/2018 jej potvrdil. Ztotožnil se s účastnicí řízení, že podle § 103 odst. 1 písm. e) bod 14 stavebního zákona oplocení nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení. Podle § 96 odst.

2 písm. a) stavebního zákona však stavební záměry uvedené v § 103 musí být umístěny v daném případě územním souhlasem. Odkaz na § 129 odst. 4 stavebního zákona, na které upozorňuje účastnice řízení, není v tomto případě přílehlavý. Stavba plotu nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení, ale musí být umístěna. Řízení o dodatečném povolení stavby a řízení o odstranění stavby jsou dvě samostatná správní řízení, v každém z nich proto stavební úřad zkoumá naplnění odlišných zákonných podmínek. Pro vydání rozhodnutí o odstranění Stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je podstatné, že Stavba byla provedena bez rozhodnutí či opatření vyžadovaného stavebním úřadem a nebyla povolena ani dodatečně. Nejsou proto relevantní námitky, které měly směřovat do řízení o dodatečném povolení Stavby, např. že Stavba není v rozporu s veřejným zájmem. Uvedený právní názor je v souladu se závěrem rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018 č. j. 9 As 368/2017-48.

9. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobkyně podanou žalobou, v ní navrhuje spojení věci ke společnému řízení s věcí vedenou Městským soudem v Praze pod sp. zn. 14 A 47/2019, jelikož obě věci spolu skutkově souvisí. Vznesené námitky lze rozdělit do těchto žalobních bodů.
10. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobkyně se nevypořádal žalovaný s odvolací argumentací žalobkyně, že pro Stavbu podle § 103 odst. 1 písm. e) bod 14 stavebního zákona, resp. podle § 96 odst. 2 písm. a) téhož zákona, není stavební povolení třeba. Rovněž nevypořádal námitku, že požadavek na doložení závazných stanovisek dotčených orgánů postrádá zákonnou oporu ve vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů. Dále není zřejmé, jak se s argumentací žalobkyně vypořádal žalovaný ohledně aplikace § 129 odst. 3 písm. a), b), c) stavebního zákona na Stavbu, kterou stavební úřad v rozhodnutí zmiňuje. Žalovaný se též nijak nevypořádal s argumentací žalobkyně ve vztahu k § 129 odst. 4 stavebního zákona pro případné splnění podmínek k nařízení odstranění Stavby, označil ji za nepřilehlavou.
11. *V druhém žalobním bodu* žalobkyně považuje nařízení odstranění Stavby za nezákonnou svévoli správních orgánů, jelikož na oploceném pozemku se chodník nikdy nenacházel, linie chodníků podél ulice Kutnohorská není Stavbou nijak dotčena, resp. vychýlena. Veřejné prostranství ulice Kutnohorská je nadále zcela veřejně přístupné, oplocení nezamezuje přístupu občanů či správcům sítí na uvedené veřejné prostranství, nebrání v průchodu podél vozovky ulice Kutnohorská, pouze zamezuje vstupu na soukromý pozemek žalobkyně, na něm se žádná veřejná komunikace jakékoli kategorie ani účelu nikdy nenacházela.
12. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 2. 9. 2019 ji navrhl zamítnout jako nedůvodnou. Odkázal na napadené rozhodnutí a doplnil, že žalobkyně se v žalobě snaží dosáhnout přezkoumání skutečností, které měly být uplatněny v jiném řízení, a to o žádosti o dodatečném povolení Stavby, které bylo ukončeno usnesením stavebního úřadu o zastavení řízení. Otázkou předmětu přezkumu v daném řízení se zabýval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018 č. j. 9 As 368/2017-48, v němž dovodil, že námitky do obsahu výzvy jako nástroje k odstranění vad podané žádosti, do přezkumu nespádají. Této skutečnosti si je žalobkyně vědoma, o čemž svědčí i její návrh na spojení věci. Pravomocné usnesení o zastavení řízení k žádosti o dodatečné povolení Stavby bylo jedním ze zákonných předpokladů pro rozhodnutí v řízení o odstranění Stavby. Rozhodnutí o odstranění Stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona lze vydat,

pokud se jedná o stavbu bez rozhodnutí či opatření podle stavebního zákona či v rozporu s ním a dále, že stavba nebyla dodatečně povolena. Žalovaný se proto nemůže ztotožnit se žalobkyní, že by rezignoval na vypořádání odvolací argumentace. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil, že obsahem odvolání se žalobkyně vrací k usnesení o zastavení řízení o dodatečné povolení Stavby, a upozornil, že v řízení, jímž se nařizuje její odstranění, se žalovaný zabývá zkoumáním odlišných zákonných podmínek. Jimi jsou, zda Stavba byla provedena bez rozhodnutí či opatření vyžadovaného stavebním zákonem a nebyla povolena ani dodatečně. Protože tyto skutečnosti v odvolání žalobkyně netvrdila, neuplatnila relevantní argumentaci v daném řízení, ani netvrdila v odvolání opak skutkových okolností, za kterých mohl stavební úřad odstranění stavby nařídit. Nelze se ztotožnit se žalobkyní, že se odvolací argumentací žalovaný nezabýval, v rozhodnutí žalovaný odůvodnil, že se nejedná o argumentaci relevantní a patří do jiného řízení, které bylo ukončeno pravomocným usnesením. Nelze se ztotožnit s námitkou, že se žalovaný jako odvolací orgán nijak nevypořádal s argumentací žalobkyně ke znění § 129 odst. 4 stavebního zákona, když ji označil za nepřiléhavou. Žalovaný uvedl nepřiléhavost na základě této argumentace a konstatování, že Stavba nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení, musí být však umístěna. Umístění stavby je výsledkem povolovacího řízení upraveného stavebním zákonem. Takovým povolovacím titulem žalobkyně v odvolání neargumentovala. Námitkou se žalovaný proto zabýval. Ochrana veřejného zájmu je v řízení o odstranění stavby irelevantní, podle Nejvyššího správního soudu se v tomto řízení musí správní orgán vypořádat s podmínkami podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. K argumentaci a skutkovým okolnostem, na základě kterých spatřuje žalobkyně v jednání správních orgánů svévoli, žalovaný uvedl, že skutkové okolnosti, ze kterých svévoli žalobkyně dovozuje, nejsou skutečnostmi relevantními.

13. V replice ze dne 2. 11. 2021 žalobkyně doplnila, že chodník pro pěší byl po rekonstrukci vozovky zřízen podél jejích pozemků bez nutnosti zásahu do nich. Podle žalobkyně se tímto potvrzuje nesprávnost napadeného rozhodnutí. Připojila fotografie pořízené dne 1. 11. 2021.
14. Městský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, jelikož žalobkyně ani žalovaný se ve lhůtě stanovené soudem k tomuto postupu nevyjádřili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), souhlasili s takovým postupem proto konkludentně.
15. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
16. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.*
17. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona *stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že*
 - a) *není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,*

b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,

c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

18. Podle § 129 odst. 4 stavebního zákona *u stavby podle odstavce 1 písm. d) stavební úřad nenařídí odstranění stavby, pokud nebylo prokázáno porušení právních předpisů nebo vlastník porušení právních předpisů dodatečně napravil; stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví usnesením poznamenaným do spisu. Dodatečné povolení se nevydává.*
19. Podle § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby, která nevyžaduje územní rozhodnutí, stavební povolení ani ohlášení stavby, ale je prováděna nebo byla provedena v rozporu s právními předpisy, nebo vlastníkovu pozemku, na kterém byla provedena, není-li vlastník stavby znám.*
20. Před vlastním vypořádáním žalobních námitek soud považuje za potřebné konstatovat, že předmětem soudního přezkumu tak, jak jej vymezila žalobkyně v žalobě, je rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. 4. 2018 č. j. ÚMČ P15 14604/2018/OST/IRo, jímž bylo nařízeno odstranění Stavby, a na něj navazující napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2019 č. j. MHMP 581974/2019, jímž žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl. Předmětem soudního přezkumu je tedy řízení o odstranění stavby. V tomto směru je třeba také posuzovat relevantnost uplatněných žalobních námitek.
21. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 11. 2018 č. j. 9 As 368/2017-48 dovodil, že „*řízení o dodatečném povolení stavby a řízení o odstranění stavby jsou dvě samostatná řízení, která jsou spolu těsně provázána. V každém řízení však stavební úřad zkoumá naplnění odlišných zákonných podmínek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2013, č. j. 7 As 154/2012 – 26, dostupný na www.nssoud.cz). V řízení o odstranění stavby je stavební úřad oprávněn posuzovat pouze to, zda je stavba provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nabrazujícího anebo v rozporu s ním, a zda stavba nebyla dodatečně povolena. V tomto řízení stavební úřad nemá žádné diskreční oprávnění.*“
22. Rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o dodatečném povolení Stavby bylo předmětem samostatného soudního přezkumu čtrnáctého senátu městského soudu, který rozsudkem ze dne 15. 11. 2021 č. j. 14 A 47/2019-27 žalobu zamítl. S ohledem na dvě samostatná řízení, v nichž lze uplatnit odlišné námitky, a jelikož v tamní věci bylo již pravomocně rozhodnuto, návrh žalobkyně na spojení řízení byl bezdůvodným.
23. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti z *prvního žalobního bodu*, neboť z povahy věci se musí zabývat tím, zda napadené rozhodnutí je zatíženo vadou, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Žalobkyně namítá, že žalovaný rezignoval na vypořádání odvolací argumentace.
24. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit zejména v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníka řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona. Tuto vadu přitom nelze zhojit ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008 č. j. 8 Afs 66/2008-71). K vlastní podstatě pojmu řádného odůvodnění správního rozhodnutí se vztahuje dlouhodobě

ustálená judikatura správních soudů, z níž shledává soud příkladným alespoň rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993 č. j. 6 A 48/92-23, „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“ Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-76). Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí stavebního úřadu i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu tak mohl zhojit žalovaný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47).

25. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé řešení otázky, která byla předmětem řízení, včetně důvodu pro který bylo nařízeno odstranění Stavby. Městský soud se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami. Podle soudu se žalovaný s odvolací argumentací žalobkyně jako s celkem vypořádal způsobem dostatečným. Reagoval na všechny stěžejní námitky žalobkyně a v odpovídajícím rozsahu je s ohledem na předmět právě posuzovaného řízení, vypořádal. Soud přitom připomíná, že žalovaný nemusel reagovat na každý dílčí argument žalobkyně, přesto však všechny odvolací námitky řádně vypořádal. Uvedené vychází z ustálené judikatury správních soudů, podle níž soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě, jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace jako celku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Tyto závěry lze přitom vztáhnout i na rozhodování správních orgánů druhého stupně.
26. Žalobkyně v první řadě namítla, že žalovaný dostatečně neposoudil námitku, že Stavba stavební povolení vůbec nevyžadovala, neboť podle § 103 odst. 1 písm. e) bod 14 stavebního zákona nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu stavba oplocení. Městský soud uvádí, že žalobkyně v podaném odvolání pouze odcitovala § 103 odst. 1 písm. e) bod 14 stavebního zákona, aniž by jakkoli rozvedla, zda a z jakého důvodu mělo být toto ustanovení v předmětné věci aplikováno. Pouhou citací zákonného ustanovení nelze považovat za vymezení odvolacího bodu. Podané odvolání podle soudu neobsahuje argumentaci, že Stavba vůbec dodatečné povolení stavby nevyžadovala, proto nebylo povinností žalovaného takovouto argumentací vypořádávat. V tomto ohledu tedy není napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Měla-li žalobkyně za to, že Stavba nevyžaduje stavební povolení, mohla tento svůj názor v řízení o odstranění stavby uplatnit.
27. Stejně tak soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, protože žalovaný pominul námitky žalobkyně k otázce, že požadavek stavebního úřadu na doložení stanovisek dotčených orgánů postrádá zákonnou oporu. Městský soud považuje za rozhodné připomenout, že namítané požadavky na doložení stanovisek dotčených orgánů stavební úřad vznesl na žalobkyni v řízení o dodatečném povolení Stavby. V něm stavební úřad vyzval žalobkyni, aby doplnila žádost o dodatečné povolení Stavby. Jinými

slovy předložení stanovisek dotčených orgánů žalovaný po žalobkyni požadoval v jiném správním řízení, nežli v právě posuzovaném řízení o odstranění Stavby. S tímto závěrem také žalovaný vypořádal odvolací argumentaci ve druhém odstavci na str. 4 napadeného rozhodnutí, v němž konstatoval, že „obsahem odvolání se odvolatel (žalobkyně, pozn. soudu) především vrací k usnesení o zastavení řízení o dodatečné povolení jeho stavby plotu, kterou zbudoval bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu a kterou po kontrolní prohlídce provedené stavebním úřadem hodlal legalizovat v řízení o dodatečném povolení stavby podle ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona. Požadavky vznesené stavebním úřadem na odvolatele v předcházejícím řízení o dodatečném povolení stavby splněny nebyly. Usnesení o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby plotu odvolatele bylo předmětem odvolacího řízení vedeného odvolacím správním orgánem. Odvolací správní orgán usnesení o zastavení řízení o dodatečné povolení stavby plotu odvolatele rozhodnutím pod sp. zn. S-MHMP 985468/2018 ze dne 15. 2. 2019 potvrdil [...] Řízení o dodatečném povolení stavby a řízení o odstranění stavby jsou dvě samostatná správní řízení, v každém z nich proto stavební úřad zkoumá naplnění odlišných zákonných podmínek. Pro vydání rozhodnutí o odstranění stavby podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je pak podstatné pouze to, zda uvedená stavba byla provedena bez rozhodnutí či opatření vyžadovaného stavebním úřadem a nebyla povolena ani dodatečně. Nejsou relevantní námitky, které měly být směřovány do řízení o dodatečném povolení stavby (např. námitka, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem).“ Z citovaného je zřejmé, že žalovaný považuje za nedůvodné veškeré odvolací námitky týkající se jiného řízení, v daném případě řízení o dodatečném povolení Stavby, tedy i námitky směřující proti požadavkům na předložení stanovisek dotčených orgánů. Ačkoliv se žalovaný explicitně nevěnoval této odvolací námitce, je z uvedeného zřejmé, že ji pro nedůvodnost odmítl, neboť se týká jiného řízení.

28. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný se nevypořádal též s možnou aplikací § 129 odst. 3 písm. a), b), c) stavebního zákona. K takto uplatněné námitce městský soud uvádí, že žalobkyně v podaném odvolání citovanými ustanoveními stavebního zákona neargumentovala, resp. neuváděla žádné relevantní důvody, proč bylo možno Stavbu dodatečně povolit. Nadto soud připomíná, že předmětem soudního přezkumu, respektive přezkoumávaného řízení není dodatečné povolení Stavby, nýbrž její odstranění, uplatněné námitky jdou mimo předmět dotčeného řízení.
29. Městský soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobkyně, že se žalovaný nijak nevypořádal s argumentací k interpretaci § 129 odst. 4 stavebního zákona pro případné splnění podmínek k nařízení odstranění stavby. Žalovaný na uvedené reagoval ve druhém odstavci na str. 4 napadeného rozhodnutí, v němž konstatoval, že „[o]dkaz na ustanovení § 129 odst. 4 stavebního zákona, na které upozorňuje odvolatel je v tomto případě nepřiléhavé. Jak bylo uvedeno výše, stavba plotu nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení, ale musí být umístěna“. Navázal tak na svou předchozí argumentaci ve druhém odstavci na str. 4 napadeného rozhodnutí, v němž konstatoval, že „[o]dvolatel správně uvádí, že dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) bod 14 stavebního zákona oplocení nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení. Stavební zákon však vyžaduje v ustanovení § 96 odst. 2 písm. a), aby i stavební záměry uvedené v § 103 byly umístěny, v tomto případě územním souhlasem.“ Z citovaného vyplývá, že žalovaný odvolací námitku žalobkyně odmítl s tím, že na její případ § 129 odst. 4 stavební zákona nedopadá, neboť Stavba musí být umístěna. Takové vypořádání odvolací námitky považuje soud za dostatečné. Dotčené ustanovení § 129 odst. 4 stavebního zákona se vztahuje toliko ke stavbám podle § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, tedy ke stavbám, které nevyžadují územní rozhodnutí, stavební povolení ani ohlášení stavby, ale jsou prováděny

nebo byly provedeny v rozporu s právními předpisy. Je tedy zřejmé, že vyžadovala-li Stavba územní rozhodnutí, respektive územní souhlas, nemohlo být ve věci aplikováno ustanovení § 129 odst. 4 stavebního zákona, které je tak ve věci nepřiléhavé, jak dovodil žalovaný, s čímž se městský soud ztotožňuje. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí namítanou vadou nepřezkoumatelnosti netrpí.

30. *K druhému žalobnímu bodu* městský soud připomíná, že rozsah soudního přezkumu je vymezen předmětem přezkoumávaného řízení, jímž bylo odstranění Stavby. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud, v řízení o odstranění stavby je stavební úřad oprávněn posuzovat pouze otázku, zda je stavba provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazujícího anebo v rozporu s ním, a zda stavba nebyla dodatečně povolena (viz shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018 č. j. 9 As 368/2017-48). Předmětem řízení je tedy toliko posouzení splnění zákonných podmínek pro odstranění stavby, jimiž jsou pouze absence příslušného povolení ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Námitky druhého žalobního bodu (na oploceném pozemku se chodník nikdy nenacházel, linie chodníků podél ulice Kutnohorská není Stavbou nijak dotčena resp. vychýlena, veřejné prostranství ulice Kutnohorská je nadále zcela veřejně přístupné, oplocení v ničem nezamezuje přístupu občanů nebo správcům sítí na toto veřejné prostranství, nebrání v průchodu podél vozovky ulice Kutnohorská) jdou mimo rámec soudního přezkumu. Tyto námitky mohla žalobkyně uplatnit v řízení o dodatečném povolení stavby. V rámci řízení o odstranění Stavby nejsou tyto námitky relevantní, neboť v tomto řízení lze namítat pouze nesplnění podmínek podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona (tedy že Stavba byla provedena na základě nebo v souladu s rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu nebo že byla dodatečně povolena). Skutečnost, že Stavba byla provedena bez územního rozhodnutí či územního souhlasu, žalobkyně v řízení nezpochybnila. Stejně tak není sporu o tom, že Stavba nebyla dodatečně povolena, když řízení o žádosti o dodatečné povolení Stavby bylo pravomocně zastaveno. Protože žalobkyně provedla Stavbu bez rozhodnutí či opatření stavebního úřadu a tato Stavba nebyla dodatečně povolena, stavebnímu úřadu nezbylo než naplnit dikci § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a nařídil žalobkyni odstranění Stavby. Postup stavebního úřadu, či žalovaného, byl souladným se zákonem. Své věcné námitky mohla žalobkyně uplatnit v řízení o dodatečném povolení Stavby. Městský soud nemůže v rámci svého přezkumu v předmětném řízení zohlednit a vypořádávat námitky, které mohly být uplatněny a přezkoumány v jiném správním řízení a které se mýjí s předmětem právě posuzovaného řízení.
31. K replice ze dne 2. 11. 2021, v němž žalobkyně navázala na žalobní argumentaci druhého žalobního bodu, když uvedla, že chodník pro pěší byl po rekonstrukci vozovky zřízen podél pozemků ve vlastnictví žalobkyně bez jakékoliv nutnosti zásahu do tohoto pozemku, není toto podání důvodné, směřuje mimo rámec soudního přezkumu. Pro úplnost městský soud dodává, že při přezkoumání rozhodnutí vychází toliko ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 s. ř. s.
32. Ze shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které

důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. února 2022

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu